

אני והשד הפרטי. (חודש המודעות לסרטן השד)

פורסם ב10 באוקטובר 2008, 11:18 בכללי

אנחנו, הנשים יש לנו יכולות הדחקה מופלאות אשר עוזרות לנו להתנייד בעולם בקלילות. טוב, למה אני תמיד מגייסת את כולן לצד שלי? לי, שחף. יש יכולות מופלאות לדחות דברים, לדחוק אותם לקרן זווית. במן אמירה בטוחה כזו ש"לי זה לא יקרה". כך קורה שאת רופא הנשים שלי אני פוקדת אחת לכמה שנים. וגם זה בעקבות לידה, או בעיה נשית שמתעוררת. אחרי כל מפגש שכזה. אני אומרת לעצמי בנחישות. מעכשיו פעם בשנה אבקר את החביב הזה. ומשטח פאפס זה חובה. אומרת ונשארת בחיים.

כן, אני גם יודעת שנשים בגילי אמורות לבקר את כרורג השד אחת לשנה. "אני חייבת לעשות את זה". אני מסמנת לעצמי נקודת זכות. זה מאד חשוב. ובזה בדרך כלל זה נגמר. כי ... אתם יודעים. אני עובדת נ-ו-ר-א קשה. ויש לי שלושה ילדים וגינה. ויש עוד כמה סיבות מאד מהותיות אשר מפרידות ביני לבין הכרורג. וחוף מזה.... אתן יודעות, כל הדברים האלו, המחלות המפחידות האלו, תוקפות רק את מי שמתעסק בהן יותר מידי. בסוף זה קורה לו. מאיפה אני יודעת? נו... אני יודעת. ויש עוד המון דברים מהסוג הזה. שאני יודעת כמה הם נחוצים וחשובים. ואני מבטיחה לעצמי ברגעים של זיחות דעת לעשות אותם למען בריאותי. אבל אתם יודעים... השגרה, החיים....

יום אחד, במקלחת (חלקכם כבר מכירים את הסיפור). הרגשתי אותו. אבל רגע, זה לא היה גוש כמו שכתוב תמיד בעיתונים. הוא גם לא כאב. זה היה יותר משהו קטן שדמה בתחושה לנגיעה בחצץ. ואתם יודעים מה? כשיצאתי מהמקלחת הוא גם נעלם. (כי לא בדקתי אותו). קול קטן במעמקי מוחי, הורה לי ללכת לכרורג שד. שישלול את הממצא. "כן, כן" אני חייבת אמרתי לעצמי. אחרי התעודות, ומסיבת הסיום בבית הספר. ונשארת בחיים.

חברתי זהובת השיער קבעה לשתינו תור אצל הכירורג. "טוב אני אלווה אותך". אמרתי לה באימה. (אבל קול קטן בתוכי אמר לי שהפעם אני ממש קרובה לפינה "ההיא"). באותו יום הסתיימו ימי הערכה. וכולנו יצאנו בעליצות לחופש הגדול. "תהני באילת" אמרה לי מישהי. "אם לא יהיה לי סרטן". אמרתי בחיוך....

הכירורג לא חייך וגם לא הרים את מבטו אל המטופלת המבוהלת שעמדה מולו. "זה בטח שום דבר?" אמרתי שאלתי בבעתה. הרופא סרב לענות ואמר: "בואי נבדוק." מישוש מהיר בשד גרם לו לגלות את מה שאני גיליתי.

"לפני כמה זמן גילית את הגוש?" שואל אותי הרופא בקול חמור. "חודש וחצי". אני עונה בלי קול.

ועכשיו, הרופא מוציא דף ומתחיל לצייר עליו שדיים. (מה זה לעזאזל הרישומים האלו פתאום? אני חושבת לעצמי. אני כזאת חד פעמית שהוא חייב לתעד את המראות?). מחר את צריכה לעשות ממוגרפיה וביופסיה. יתכן וזה סרטן שד.

ככה בלי יותר מידי הכנות, מישהו מפיל עלי את התקרה ואפילו לא מביט בעיני. (שאינן פוזלות חלילה, בולטות או מפחידות).

"אבל אני נוסעת לחופשה.... אתה מקלקל לי". אני מטיחה בו כאילו הייתי ילדה קטנה ועיקשת. הרופא

מתרצה ואומר: "טוב אז כשתחזרי..." ואפילו משאיר לי את הנייד שלו.

אני יוצאת ואומרת לזהובה שתכנס. "מה??? שאלות אותי עיניה". "כנראה שזה זה". אני אומרת לה בלי קול.

אני נוהגת הבייתה. הראש שלי ריק ממחשבות. אני עדיין לא נפרדת מהעולם. אני עדיין כלום. אני והמכונית על אוטומט.

רק כשאני רואה את ח' אני מרשה לעצמי להתפרק. והבכי שיוצא לי מהנשמה. הוא בכי של ילדה אבודה. שעוד מעט יקחו ממנה את הכל. כולל הכל.

אחרי שאני בוכה את עצמי לדעת. ח' מכריז על צעדים פרקטיים. ניסע בבוקר לעשות את הבדיקות ומשם

לאילת.

אני משוחחת עם הרופא שיהפוך בהמשך להיות "שלי". ולמחרת אנחנו נפגשים בבית החולים.

הממוגרפיה מגלה גידול שגודלו 2.5 ס"מ. גם האולטראסאונד לא מעודד. ולכן נלקחת ביופסיה מן הגידול. הרופא לא אופטימי: "אם זו הייתה ציסטה קרוב לוודאי שהיא הייתה מתפוצצת". הוא אומר...

מאותו רגע אני שוקעת בבילוי כאילו אין מחר. אפילו מרשה לעצמי להשתזף עד כלות. (ממילא יש לי סרטן אני אומרת בחיור).

ביום החזרה, אני מתבשרת שהסייט קורם עור וגידים. "סרטן שד. בדרגה 2". אומר לי הרופא וכמו בסרטים מורה לי להגיע אליו תיכף ומיד.

אני. לא ידעתי כלום על סרטן. פרט לעובדה שמתים ממנו. "תבטיח לי שתדאג גם לבנים". אני אומרת לח'. והקטנה מה היא פשעה להיות יתומה? וההורים שלי? אויש ואני כזו פחדנית מה יהיה עכשיו עם כל הטיפולים המפחידים האלו שהופכים אנשים לצל של עצמם?

הרופא מדבר אלי. ואני רואה רק את שפתיו נעות. לא מבינה. לא מבינה. לא מבינה כלום!!!

אני רק רוצה שהוא יניח יד על כתפי ויגיד לי משהו מנחם.

אבל זה לא קורה.

"מה הוא אומר לי?" אני שואלת את עצמי. "מה זה כל המילים האלו? הר 2, הורמונים, זריקות, בדיקות,

ניתוח. מה הוא רוצה ממני...מה???"

"את רוצה לשאול משהו?" הוא שואל אותי בתום ההרצאה.

"אני הולכת למות???" אני לוחשת. ודומעת.

"אני לא יודע." הוא עונה לי תשובה לא מחייבת. "אבל רוב הסיכויים שלא".

האחות שאיתו מופתעת מן האישה אשר נופלת על כתפיה ביפחות מוזרות. "אני מפחדת" אני מגלה לה. "אני

עומדת למות???" "תקשיבי, את לא תמותי." היא אומרת. לחדר נכנסת בחורה צעירה בעלת מחשוף נדיב

ושדיים יפות מבצבצות ממנו בחציפות. "זאת גילי" מכירה בינינו האחות.

"גילי ספרי לה עלייך". מסתבר שגילי בת 22 לקתה בסרטן שד מהסוג האלים. שני שדיה נכרתו ושוחזרו.

והיא מחייכת.

...

מהרגע הזה, חלפה שנה וקצת. הגידול הוצא במלואו מן השד בניתוח. עברתי טיפולים כימותרפיים והקרנות. שנה לא פשוטה. אבל בהחלט אפשרית.

החודש - אוקטובר. הוא חודש המודעות לסרטן השד. כולכן יודעות. וכולכן מבטיחות לעצמכן שכשיהיה לכם פנאי... הדבר הראשון שתעשו זה להבדק. אבל הפחד. משתק וגורם להדחיק. ואתן (אני יודעת) לא עושות את זה. רק שהסיבות אינן נכונות.

גילוי מוקדם של סרטן השד. מעלה את הסבירות לריפוי מן המחלה.

ככל שהמחלה מתגלית בשלב מוקדם יותר הטיפול קל יותר.

היום לא ממהרים לכרות את השד. וגם אם כן יש אפשרות לשחזור פלסטי תוך כדי ניתוח. אגב, נשים רבות מוותרות עליו וטוענות שאין הן מרגישות איזה שהיא פגיעה בנשיות.

סרטן שד, הוא לא שפעת. הוא לא נעלם מעצמו.

אני אגב, לא שייכת לשום קבוצת סיכון. במשפחתי אין סרטן שד. לא עברתי טיפולי פוריות. לא השתמשתי בגלולות, מעולם לא עישנתי. אני גרה באיזור שהאוויר בו צלול ונקי, אני אדם רגוע ושליה כלפי פנים וכלפי

חוץ. ובכל זאת הוא מצא את דרכו אלי. 70% מן הנשים שחולות בסרטן שד. חולות בו באופן אקראי.

בשנים האחרונות יש הטוענים כי אחת מכל שבע!!! נשים תחלה בסרטן שד. ולראיה הביטו סביבכם. בטוח שכל אחד מכיר לפחות אישה אחת שחלתה בסרטן שד. הכרות אישית.

אני לא מסיונרית של הסרטן. ולא מגדירה את עצמי דרך המחלה. בעקבות המחלה שלי חברותי ערכו בדיקות, ואף אחת מהן לא לקתה במחלה. כך שרוב הסיכויים שישלחו אתכן הבייתה בראש שקט. אבל בשביל הסיכוי או הסיכון המזערי שאולי אתן חלק מהסטיסטיקה לא שווה לעשות את הבדיקה. שאגב, לא כואבת!!! (נשים בעלות חזה קטן קצת יותר סובלות מאי נוחות בזמן הבדיקה. כך שמעתי).

וכשאתן הולכות לעשות את הבדיקה קחו איתכן לפחות חברה אחת, בת, אמא מישהי נוספת שחייה יכולים להנצל על-ידי גילוי מוקדם.

כי החיים נפלאים ומלאים. ואומרת לכם את זה אחת שהרגישה שכמעט והם אבדו לה....

בבקשה, לכו להבדק.

שלכם באכפתיות רבה.

אחת שפגשה אותו. את השד שנכנס לשד. בלי אזהרה, בלי התראה ובלי להכאיב...

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג](#) - החיים זה לא הכל...